virtual project
GUERRILLA
DE PE NOPTIERĂ
Boris Vian
Scrieri pornografice
virtual-project.eu
EDITURA
ART
Boris Vian
Scrieri pornografice
EDITURA
ART

Boris Vian
Scrieri pornografice

precedate de
Utilitatea unei literaturi erotice

Traducere din limba franceză
și note de Luiza Vasiliu

– 2011 –

Redactor: Raluca Dincă

Tehnoredactor: Angela Ardeleanu

Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Scrieri pornografice / Boris Vian; trad. de Luiza Vasiliu. – București: Art, 2011

978-973-124-685-7

I. Vasiliu, Luiza (trad.)

821.133.1-31=135.1

Boris Vian

Écrits pornographiques

„Écrits pornographiques" de Boris VIAN

1980 Christian Bourgois/ Cohérie Boris VIAN

Librairie Arthème Fayard 2002 pour l'édition en œuvres complètes

© Editura ART, 2011, pentru prezenta ediție

I.

Utilitatea unei literaturi erotice[1]

Înainte de a începe această conferință, îmi voi cere scuze mai întâi că trebuie să-mi citesc notițele, dar, fără această precauție castă, aș putea să pierd de mai multe ori firul discursului, iar natura subiectului ar risca să mă antreneze în considerații ce pot deveni inadecvate în raport cu decența acestui loc. De aceea, voi sta cuminte și voi urmări ceea ce e scris, sperând în același timp să nu vă plictisesc prea tare; căci, deși totul e scris dinainte, această conferință nu e ceea ce numim de obicei o conferință „serioasă”... E vina mea, sunt un ticălos și nu respect nimic, nici măcar subiectele cele mai respectabile, cum e acesta... Ţin totuși să vă spun că, atunci când voi cita anumiți autori, va fi vorba de autori reali, încă netraduși din americană, și că referințele mele vor fi exacte. Intenționez, desigur, să apelez în treacăt la unele lucrări care au legătură cu acest subiect, chiar dacă vi le voi citi în latină ca să vă scot din sărite...

*

Ei bine, mai întâi ar trebui să mă străduiesc să definesc literatura erotică, limitele de aplicare ale acestui termen generic și ceea ce desemnează el. Un proiect atât de pretențios nu poate decât să eșueze din fașă: și asta pentru că n-am fi în stare să spunem *a priori* de ce o operă literară este erotică și alta nu; și ne-am împiedica din start de monștri cum ar fi *Justine* a lui Sade sau *Cele o sută douăzeci de zile ale Sodomei,* pe care nu am ști unde să le încadrăm. Bineînțeles, în ceea ce-l privește pe Sade, nu pot fi total de acord cu concluziile doamnei Claude-Edmonde Magny[2], care, într-un articol intitulat „Sade, martir al ateismului”, ne împărtășește ideile sale cu o nepăsare fermecătoare... dar mai bine să-i dau cuvântul lui Claude-Edmonde:

„Nu că anumite scene din *Nefericirile virtuții* nu ar avea asupra imaginației o putere sugestivă de netăgăduit, însă adevărata semnificație și importanța operei sunt cu totul altele. Scenele cele mai scabroase din Sade nu au sens și nu contează decât prin metafizica ce le subîntinde.”

Doamna Claude-Edmonde Magny are, desigur, dreptate... însă, pentru a stabili fundamentele metafizicii sale, filosoful Heidegger, a cărui lectură are și ea o putere sugestivă de netăgăduit asupra imaginației, nu a simțit deloc nevoia să apeleze la vocabularul folosit de Sade, nici să închipuie diverse situații care să-i implice pe eroii săi; cu toate astea, metafizica lui se susține perfect. Când dna Edmonde Magny adaugă „cei patru călugări[3] din *Nefericiri* sunt niște filosofi în acțiune", suntem tentați să-i răspundem că acțiunea, complexă și pitorească, de altfel, despre care este vorba, pare mai importantă pentru autor decât filosofia... dar nu e mai puțin adevărat că acțiunea este descrisă într-un mod atât de jalnic, încât, de fapt, de-abia dacă mai rămâne ceva din capacitatea ei de sugestie; după părerea mea, operele lui Sade merită la limită numele de literatură. Nu pot decât să repet aici ceea ce a spus Jean Paulhan[4], rezumându-l puțin:

„Dar lui Sade, cu ghețarii lui, cu prăpăstiile, cu ale sale castele înspăimântătoare, cu... insistența, repetițiile și platitudinile sale îngrozitoare, cu spiritul său sistematic și raționamentele complicate desfășurate și împinse la nesfârșit, cu această urmărire încăpățânată, dar realizată printr-o analiză exhaustivă, a unei acțiuni ieșite din comun... cu straniul dispreț față de artificiile literare... lui Sade nu-i pasă de analiză și alegere, de imagini și de lovituri de teatru, de eleganță și de amplificări. El nici nu distinge, nici nu separă... Se repetă și se reia fără încetare." Dacă există literatură la Sade, atunci ea e proastă și aș îndrăzni deci să spun că interzicerea lui Sade prin lege nu ar putea să se justifice decât în numele literaturii. Şi astfel am ajuns în punctul pe care îl semnalam mai devreme. Nu putem încadra operele lui Sade la „literatură erotică" pentru că nu le putem încadra la „literatură"; în ceea ce mă privește, aș fi tentat să le așez la rubrica de filosofie erotică, lucru care ne-ar aduce de unde-am plecat: cum să definim literatura erotică?

Există, bineînțeles, o soluție foarte simplă: și anume să ne limităm la etimologie; dar astfel ar ajunge să țină de literatura erotică orice operă care are drept subiect iubirea. Doar operele de ficțiune pură merită acest titlu sau operele de erudiție pură, cum este

excelentul *Manual de erotologie clasică* al lui Forberg[5], trebuie să aparțină și ele aceleiași categorii? – iată o nouă întrebare. Prin asta, n-am făcut decât să deplasăm problema; căci o altă definiție, teleologică de această dată, a literaturii erotice, prin care vom măsura calitatea literaturii *în funcție de acțiunea pe care o va avea asupra imaginației și a simțurilor noastre,* va fi astfel contrazisă de cea dintâi: nu vom putea păstra în clasificarea noastră nici cartea lui Forberg (doar citatele pe care le dă ar merita să rămână), nici *Istoria iubirii greceşti* de Meier, a cărei lectură, observa comentatorul, „e mai degrabă austeră, dat fiind punctul de vedere foarte general pe care și l-a asumat autorul". Iar dacă păstrăm sensul etimologic, ce poate fi mai erotic decât aceste două volume, dintre care unul inventariază minuțios toate posibilitățile fizice, iar celălalt tratează cu o infinită știință și erudiție subiectul iubirii care nu îndrăznește să-și spună pe nume. Astfel, din punct de vedere etimologic, avem aici două exemple perfecte; iar din punctul de vedere al finalității, care confundă în general literatura erotică și literatura excitantă, nu mai avem nimic: ce să facem atunci? Să adoptăm o definiție convențională sau să ne hotărâm și să spunem adevărul despre literatura erotică? Adevărul există... dar nu cred că a venit încă momentul să vi-**l** dezvălui. Așteptând să fie dat în vileag, misterul va deveni astfel și mai valoros.

*

Prin urmare, să reluăm, pentru a treia oară, cele două cuvinte-cheie ale acestei conferințe: „literatură", „erotism", și să încercăm o manevră ocolitoare pentru a ajunge în miezul problemei; de altfel, această manevră cere o repetiție și o diversificare a eforturilor pentru a rămâne în tradiția sănătoasă a fenomenelor descrise.

De data asta, *să presupunem că problema e deja rezolvată,* așa cum fac matematicienii; e o metodă care ar fi, atenție, cu totul dezamăgitoare în dragoste, dar datorită căreia, din moment ce am decis să rămânem în plan teoretic, putem ajunge la un rezultat, cu puțin noroc și cu multă rea-credință.

Ne aflăm deci în fața unei opere erotice. În fața unui roman, să spunem și să presupunem că e scris într-un stil acceptabil.

Care e intenția oricărui autor de romane?

Să distreze publicul? Poate.

Să-i stârnească interesul?

Să câștige bani?

Poate. Dar pentru asta nu există decât o modalitate: să stârnească interesul publicului.

Să devină celebru? Să ajungă nemuritor? Să-și facă un nume? Mereu aceeași problemă, fie că le stârnești interesul oamenilor acum sau peste o sută de ani, tot trebuie să-l stârnești...

Să fie primit în Academie? Să poarte haina verde[6]? Nu... Asta nu prea are de-a face cu literatura; îl scot din discuție pe domnul Émile Henriot[7], pentru că-mi place de el.

S-o spunem pe șleau. Scriem pentru noi înșine, firește; dar scriem mai ales pentru a realiza o aservire temporară a cititorului, la care acesta consimte din clipa în care a deschis cartea; și e de datoria autorului să fie dusă la bun sfârșit prin intermediul artei sale.

Evident, mijloacele diferă. E motivul pentru care facem de obicei distincția între literatura bună și cea proastă...

Şi-apoi, cititorii variază și ei. De aceea există mult mai multă literatură proastă decât bună.

Această aservire a cititorului nu e o formă de dictatură, pentru simplul fapt că opoziția e liberă. De altfel, rolul scriitorului e destul de ingrat: cititorul poate oricând să închidă cartea și s-o arunce la coș, dar scriitorul nu i-o poate plăti cu aceeași monedă. Scriitorul se află în poziția unui om mut cu picioarele și mâinile legate, care ar pune în funcțiune un fonograf împingând manivela cu nasul (sunteți liberi să vă închipuiți situații și mai corneliene de-atât; niciuna nu va fi exactă, căci, în realitate, scriitorul se află în poziția de scriitor, iar cititorul, în cea de cititor; e tot ce-ar trebui să spunem despre asta; dar nu se poate să nu complicăm puțin lucrurile, lucru fără de care conferințele n-ar mai avea niciun motiv să existe). Totuși, scriitorul va încerca și trebuie să încerce să-și capteze cititorul prin mijloace proprii; iar unul dintre cele mai eficace mijloace este,

fără îndoială, acela de a produce asupra lui o impresie fizică, de a-l face să simtă o emoție de ordin fizic; căci, evident, atunci când ești implicat fizic într-o lectură, te detașezi cu mai mare greutate decât dacă e vorba de o speculație pur imaterială, la care nu participi decât în mod neatent, folosindu-ți creierul la minimum.

Nici n-are rost să mai adaug că trebuie să-ți dai silința ca să meriți titlul de scriitor activ, să pui la bătaie efecte cât mai variate, agreabile ori dezagreabile, care să-l facă pe cititor să râdă, să-l facă să plângă, să-l îngrijoreze, să-l excite, însă întotdeauna din punct de vedere material – înțeleg prin asta că emoția trebuie să aibă rezultate măsurabile și că, dacă, de exemplu, plângem, trebuie să vărsăm lacrimi adevărate. E absolut dezamăgitor dacă ai încerca să provoci un anumit tip de emoții negative: atunci când încerci în mod special să cufunzi nefericita victimă într-o stare de stânjeneală, te expui la pericolul de o vedea închizând cartea la pagina 50, cuprinsă fiind de o criză de nebunie. Sigur, nu spun că senzațiile cele mai violente și pozitive sunt neapărat cele mai interesante; și, de altfel, cele mai violente pentru unii nu ar constitui pentru alții decât niște excitații minime: totul e să alegi.

Până la urmă, s-ar putea să-i dai de gust; literatura cu reacție îți pregătește niște surprize: de multe ori, te vei mira că nu-i prinzi tocmai pe aceia pe care te-ai aștepta să-i vezi căzând în capcanele tale. A anticipa reacțiile cititorilor e o ramură a artei făuritorilor de cărți care n-a fost, cred eu, suficient explorată; și, deși studierea acesteia e aridă și delicată, mi se pare că ea rezervă destule surprize. Mi se va răspunde că adevăratele opere de artă se fac fără premeditare și că instinctul creatorului prevede și cântărește dinainte tot ceea ce noi bănuim că e imprevizibil și imponderabil; și mi se va mai spune că face toate astea inconștient. Ei bine, nu vreau să-i implic în răspunsul meu pe toți stimabilii mei colegi, dar cred că există un oarecare pericol în a-ți reprezenta scriitorul drept o bestie de geniu care scrie febril după dictarea muzelor. Se întâmplă și așa; dar, chiar dacă producem texte cu ușurință și fără retușuri, intenția și proiectul își spun și ele cuvântul. Cu toate acestea, repet, asta se întâmplă în

general într-o proporție insuficientă, la care se adaugă o cantitate considerabilă de empirism și tradiție.

Cum să te miri atunci (dacă scriitorul e într-adevăr acest domn care pretinde că vă dă senzații numai de el alese) că se străduiește să le orienteze spre centrele dumneavoastră de minimă rezistență? Cum să nu profite scriitorul de prejudecata universală favorabilă iubirii – iubire-emoție, ca în *Un rude hiver,* această capodoperă lui Raymond Queneau[8], iubire-acțiune, ca în *God's Little Acre* de Erskine Caldwell[9] (după cum vedeți, iau ca exemplu și autori contemporani)?

Într-adevăr, sentimentele și senzațiile produse de iubire, atât sub forma brută a dorinței, cât și sub formele cele mai rafinate ale flirtului intelectual cu citate și filosofie ambiantă, sunt, fără îndoială, alături de cele legate de moarte (atât de apropiate unele de altele), cele mai intense și resimțite cel mai violent de omenire.

Cu siguranță o obiecție le va veni în minte unora dintre dumneavoastră; cei care încearcă să-i privească imparțial pe restul concetățenilor lor știu, firește, că una dintre pasiunile cele mai răspândite ale lumii moderne este consumul de stupefiante sub forma lor nobilă (opiu, hașiș) sau sub forma lor degradată (alcool și tutun); nu pomenim formele chimice sau hipodermice, cocaina și morfina, care ar trebui, fără discuție, interzise.

Aici, vin și vă răspund că, dacă am putea face rost de o femeie la fel de ușor ca de un pahar de gin sau de un pachet de *gauloises* și dacă ne-ar fi permis, așa cum se întâmplă cu alcoolul și țigările, să o degustăm în aer liber, fără să fim obligați să o închidem într-o cameră murdară și deloc ispititoare, alcoolismul și intoxicarea nu ar întârzia să dispară; sau măcar ar reveni la proporții acceptabile. Există un paradox amuzant în faptul că guvernul îi încurajează pe cetățeni prin toate mijloacele posibile să bea coniac și să prăjească iarbă împuțită și că, în același timp, îi arestează și-i condamnă pe satirii care, până la urmă, nu fac decât să-ncerce să îndeplinească o funcție cu totul normală, dar din plin complicată de prejudecăți și alte regulamente. Sau, mai bine zis, nu există nici un paradox; sunt doar două aspecte ale unei conspirații în favoarea a ceea ce e dăunător. Căci e perfect sănătos, din punct de vedere fizic, să te lași, împreună cu o parteneră, în voia

veselului mister, după simpatica expresie a părinților noștri, să-i încerci toate posibilitățile; în vreme ce, dacă dai în patima alcoolului, te alegi cu vreo ciroză.

Aceasta este deci justificarea iubirii ca temă literară și, prin urmare, a erotismului; și, când zic „aceasta", mă refer la felul în care statul limitează un sport pe care, până la proba contrarie, mă voi încăpățâna să-l consider mai motivat decât judoul și mai satisfăcător decât maratonul sau paralelele – activități din care derivă, de altfel, și cu care are atâtea în comun. Şi, dat fiind că iubirea, care constituie totuși, repet, centrul de interes al majorității oamenilor sănătoși, e sabotată și ținută în frâu de stat, de ce ne-ar mira faptul că forma actuală a mișcării revoluționare este literatura erotică?

Nu trebuie să ne amăgim. Comunismul e o chestie drăguță, dar a devenit un tip de conformism naționalist. Socialismul și-a turnat atâta vin în apă, încât a dat-o în exces... despre restul nu voi vorbi, căci nu mă pricep la politică și nu mă interesează mai mult decât tutunul... Da, adevărații propagandiști ai noii ordini, adevărații apostoli ai revoluției viitoare, viitoare și dialectice, sunt autorii așa-zis licențioși. Să citești cărți erotice, să le faci cunoscute, să le scrii înseamnă să pregătești lumea de mâine și să croiești calea către adevărata revoluție.

*

De altfel, există atâtea alte justificări ale literaturii erotice, încât de-abia îndrăznesc să insist asupra lor: nu e unanim acceptat faptul că războiul e cel mai mare rău posibil? Nu suntem de acord că e condamnabil să-ți ucizi aproapele? Nu e și mai condamnabil să-i torni în cap tone de bombe atomice și să-l decojești cu lovituri de radar și praf de strănutat? Nu ni s-a spus de-atâtea și-atâtea ori că uciderea unei insecte e o faptă rea, și, *a fortiori,* uciderea a milioane de oameni? Dar, când câțiva imbecili hotărăsc că piața țevilor de pușcă și a uraniului stă cam prost, uite că vine literatura războinică și începe să tragă tare... căci, închipuiți-vă, există o literatură războinică – e tipărită de Berger Levrault și Charles Lavauzelle[10]; ți se arată cum să cureți o țeavă de pușcă și cum să demontezi o mitralieră... e o literatură

autorizată și încurajată... însă, dacă un nefericit vine și-ți descrie în câteva detalii curbura coapselor iubitei lui sau îți dezvăluie unele particularități interesante și tentante ale anatomiei ei naturale – la lei cu el!... lumea îl ia la rost, îi sare la beregată, îi intentează procese și-i ia cărțile.

Da, toată lumea e împotriva războiului, dar memoriile de război sunt foarte bine văzute: dacă ai ucis o sută de mii de oameni, ești un erou... Toată lumea e împotriva alcoolismului... dar, dacă ai făcut un miliard de pe urma vapoarelor încărcate cu vin, ești un reprezentant de seamă al socialismului. Toată lumea e în favoarea iubirii... am auzit-o de-atâtea ori, creșteți și înmulțiți-vă... moralitatea asta ne bagă la răcoare de fiecare dată când avem nesansa de a corupe și noi, acolo, o minoră!...

Dar mă îndepărtez de la subiect, iar pe un bun revoluționar nu trebuie să-l ia valul decât la ora stabilită. Până atunci, să combatem dușmanul cu mijloacele veninoase și perfide pe care le avem la dispoziție, încercând să băgăm zâzanie în armatele sale.

*

Adevărul e că răul este profund înrădăcinat, căci s-a impus de atâta vreme, alături de literatura adevărată, ceea ce am putea numi a cincea ramură a acestei specialități, adică pseudoliteratura erotică.

Am denunțat deja cazul lui Sade, ale cărui analize aproape medicale limitează influența, cu atât mai mult cu cât le consolidează printr-o sumedenie de detalii nu tocmai ispititoare. Erotismul din *Cele o sută douăzeci de zile ale Sodomei,* atunci când nu cade într-un ridicol destul de comic, nu merge mai departe de acela al unui Petit Larousse pervertit; iar pregătirile orgiei, care durează pagini de-a rândul, sunt cumplit de plictisitoare, stârnind un interes scăzut în comparație cu cel al Catalogului General al Manufacturii Armelor din Saint-Étienne sau cu cel al anunțurilor matrimoniale din *Chasseur français.* Obiceiurile legate de îmbrăcăminte și de regulamentele interne ale castelului din Durcet stârnesc, așa cum e normal, hohote de râs, iar această manie de a supune propriilor dorințe impure fete și băieți

răpiți în mod criminal de lângă părinții lor nu aduce în plus mare lucru... cine vrea să dovedească prea multe nu mai dovedește nimic, sau, cum o spune tot Jean Paulhan: „Mai răul e dușmanul răului.” Îl citez pe Paulhan: „Relatarea unei crime ne poate provoca oarecare tulburări, detaliile unei tăvăleli ne trezesc o oarecare dorință. Dar zece mii de tăvăleli (într-o singură noapte), dar o sută de mii de torturi doar ne obosesc sau ne dezgustă. Aș scuti bucuros memoria lui Sade de supliciile Terorii, cărora li s-a opus, de altfel, știm prea bine, cu prețul vieții sale. L-aș încărca bucuros cu o serie de vocații monahale, cu niște retrageri din lume, cu mai mult de-o sinucidere din pudoare – cu moartea Lucreției și aceea a lui Virginie.” Nu mai am ce s-adaug la această execuție, doar că însuși faptul că acestei literaturi i s-a dat numele de „sadism” dovedește din plin că există o diferență fundamentală: eroarea vine, fără îndoială, din felul excesiv în care Sade folosește cuvântul *voluptate,* aplicându-l unor lucruri absolut deloc voluptuoase, cum ar fi să săruți pe gură o persoană cu dinții stricați sau să rontăi un fetus ca pe-o sardină proaspătă.

Să depășim deci subiectul Sade și, cu ocazia asta, să expediem cazul Contesei de Ségur[11] și cazul flagelărilor aplicate de către Generalul Durakin asupra persoanei lui Torchonnet sau de către ispravnic asupra doamnei Papofski; să recunoaștem totuși că ultima scenă, în care corpul doamnei Papofski e prins pe jumătate într-o trapă, iar restul corpului care trece în camera de dedesubt e biciuit, e deja mai sugestivă... dar asta ține tot de sadism; dacă o biciuire poate fi plăcută și interesantă din punct de vedere erotic, asta se întâmplă doar cu condiția ca ea să rămână un act amoros, realizat cu acordul partenerului sau al partenerei. Totuși, nu dispun de prea multe date legate de practica aceasta, așa că îi las pe Contesă și pe Marchiz să se descurce cu biciul lor. Tot pseudoerotice sunt și cărțile lui Delly[12], Max du Veuzit[13] și ale tuturor domnișoarelor a căror îndeletnicire principală pare să fie fabricarea, cât e ziua de lungă, de noi complexe spre folosul tinerelor fete catolice cu nume complicate. Unul dintre cele mai senzaționale complexe de acest gen era, pe la 1900 (vă trimit la volumele lui Gabriel Franay[14]: *Mon Chevalier, Le Château des Avielles),* complexul unchiului sau al

tutorelui de treizeci și cinci spre patruzeci de ani, cu o mustață roșcată și niște buze roșii care dezveleau canini de o strălucire orbitoare: este evident ce pericole poate să ascundă o asemenea mașinărie de seducție. Dar Franay, Delly și ceilalți nu sunt decât niște pseudoerotici, căci toate manevrele pe care le putem lua drept preludiu pentru jocuri mai plăcute, cum ar fi patinatul cu un manșon de vidră, bastonul întins ca să poți escalada o stâncă, tenisul cu fuste din pichet care descoperă glezna sau rochia de călărie din stofă neagră, mulându-se strâns pe piept, fără să uităm de „tertipul accidentului" de vânătoare, toate aceste manevre nu sunt în realitate decât preliminariile pentru căsătoria catolică și pentru bogatele donații făcute Domnului Preot. Clientele cele mai bune ale psihiatrilor și preoților sunt cititoarele lui Max du Veuzit... sau soții lor, căci sunt cazuri în care reușesc să-i facă chiar și pe ei s-o ia complet razna, refuzând cu încăpățânare să se despartă de dragul lor de o păpușă primită când au împlinit cincisprezece ani și povestindu-i tot confesorului care a mai auzit și altele, dar care nu e în stare să profite de asta așa cum ar face-o în mod normal un cerc ales de prieteni apropiați. Trebuie să-l citez în această privință pe Montherlant, care a spus într-o zi, nu mai știu unde: „Faceți tinere suficient de puternice încât să citească tot, și n-o să mai existe romane catolice." Pseudoerotice sunt și cărțile lui Mauriac. Pseudoerotice sunt, în fine, toate cărțile – și sunt multe – în care actele erotice propriu-zise sunt însoțite de gesturi de ură, ceea ce e cu totul contradictoriu.

Alți dușmani ai literaturii erotice? Lucrările de medicină care-i instruiesc pe băieți și pe fete cu privire la o grămadă de noțiuni numai bune ca să-i descurajeze să se folosească regulat de un întreg aparat complex, dar atât de ingenios, ziarele și revistele care deturnează spre actualitate o atenție care ar trebui în mod normal să se orienteze de la vârsta de paisprezece ani spre utilizarea rațională a organelor cu un scop anume. Lăudăm cultura fizică? Dar de ce să nu lăudăm o cultură fizică totală? Şi nu mă refer aici decât la dușmanii sub formă literară sau tipărită... însă toți acei dușmani vii cu formă umană, acei Daniel Parker[15], cercetașii, organizațiile de tineret, asociațiile de părinți și elevi, producătorii de filme

americane, paznicii din piețe publice, poliția, plutonierii... nu zic de alții și mai și... Totuși, dreptatea mă obligă să adaug că unii dintre acești inamici nu sunt, la rândul lor, decât niște pseudod-ușmani; și, pentru că l-am pomenit pe Daniel Parker, trebuie să recunosc că puțini oameni au făcut mai multe pentru difuzarea operelor de un anumit tip decât a făcut-o el...

...Ei bine, veți remarca, fără îndoială, că până acum n-am făcut decât să definesc, numind și denunțând opozițiile pe care le întâlnește, adică ce nu este literatura erotică. Nu ar mai rămâne deci nimic care să fie așezat sub eticheta care ne interesează?

Iar aici sunt obligat să revin temporar la o explicație teleologică. Ar trebui considerată ca aparținând literaturii erotice orice operă de artă care-i provoacă cititorului, direct sau prin reprezentări intercalate, dorința de a iubi fizic.

În acest sens, cărțile sfinte ar putea fi trecute la categoria marilor erotici, și nu mă gândesc doar la pasajele din Biblie în care ne sunt descrise în amănunt opera și capacitățile marelui rege Solomon. Însă toate aceste pagini în care se încearcă să ni se insufle iubirea de Dumnezeu, toate aceste litanii care repetă până la obsesie numele ființelor propuse dragostei noastre, ce altceva sunt ele dacă nu o formă deviată a literaturii erotice? Aceasta este carnea mea... acesta este sângele meu? Ce comentariu mai nimerit ți-ai putea dori pentru o identificare completă a celor două elemente ale cuplului? Ce alt manual de propagandă mai bun decât Evangheliile? Şi cui i-a putut trece prin cap că Goebbels era regele? Ne-am putea închipui firme de publicitate care și-ar propune, de pildă, să le redea oamenilor gustul pentru iubirea naturală, aceea a masculului pentru femelă. Mă gândesc la anunțuri de genul: E bine să faci dragoste cu o blondă... dar pe brunete le-ați încercat? Cine ar îndrăzni? Sau așa... Să te culci cu o femeie frumoasă... da... dar știți cum e să te culci cu o femeie urâtă?... În ziua în care vom citi în *France-Soir* sau *Paris-Presse* anunțuri de felul ăsta, vom putea spune că literatura erotică și-a câștigat locul ei sub soare. Dar până atunci, of!... până atunci, suntem obligați s-o recunoaștem, adevărații erotici rămân apanajul unei clase privilegiate... Căci, din cauza opoziției de care se

lovesc, sunt extrem de costisitori, iar statul, după cum v-am spus deja, neputând încă să instituie prostituția națională supusă impozitului pe venit, din pricina unei rămășițe de pudoare lăudabilă și din cauză că preferă să atace libertatea individuală într-un mod mai voalat, interzice și hărțuiește cele mai bune eșantioane ale genului. Cât de greu ne-ar fi dacă am vrea să publicăm într-o colecție accesibilă *Les Exploits d'un jeune Don Juan [Isprăvile unui tânăr Don Juan*] sau *Onze mille vierges [Unsprezece mii de fecioare*] de Guillaume Apollinaire[16]: ca să nu mai vorbim de *Femmes,* poemele clandestine ale lui Paul Verlaine, specimene de bună calitate a căror lectură incită un om normal, de rând, la activități cu totul lăudabile. E de mirare – iar eu chiar mă mir – că *Le Blé en herbe [Grâul verde]* a lui Colette[17], unul dintre cele mai minunate exemple de erotism pe care le cunosc și unul dintre cele mai delicate (ceea ce nu dăunează deloc erotismului), nu a fost interzis. Probabil că e o revanșă a hazardului; iar Colette a fost îndeajuns de inteligentă ca să-și prezinte opera într-o formă ce nu ar fi putut să atragă atenția cenzorilor. Căci *Le Blé en herbe* este total lipsit de orice fel de obscenitate... încă un cuvânt asupra căruia va trebui să revenim în câteva clipe.

Un alt mare erotic: Ernest Hemingway. Ciudat lucru, Hemingway prinde mai bine la femei, despre care se crede că sunt mai puțin sensibile decât bărbații la solicitările cărții. Scenele din *Pentru cine bat clopotele* în care eroul și eroina fac o grămadă de chestii în sacul de dormit mi-au fost descrise și reamintite de către toate persoanele amabile pe care le-am întrebat despre concepția lor privitoare la literatura erotică de calitate. „Te stârnește să faci și tu la fel”. Ca să nu mai vorbim de Pierre Louÿs[18], este evident: regele Pausole[19] e una dintre capodoperele genului. Dar gata cu exemplele – să revenim la fapte.

Ce așteptări avem de la literatura erotică? Sau, altfel spus, care e utilitatea ei?

*

Cred că ea ar trebui să fie mai întâi de toate o pregătire, o incitare și o inițiere pentru toți cei pe care

niște circumstanțe nefavorabile, un mediu social inadecvat sau diverse necesități i-au privat de o verișoară de șaisprezece primăveri sau de o tânără profesoară de pian; pentru toți cei ai căror părinți aveau numai o bonă de șaptezeci și cinci de ani, membră a familiei de când hăul. În fine, pentru toți cei îmbătrâniți înainte de vreme de o instrucție generală și obligatorie cu totul captivantă, care nu au mai avut vreme să se instruiască în special cu privire la datoriile omului față de propriul corp... și față de corpul celorlalți. Parafrazându-l pe Havelock Ellis[20], am putea spune că erotismul este un element permanent al vieții sociale și că el corespunde unei nevoi profunde a trupului.

„Adulții – spunea Havelock Ellis – au nevoie de o literatură obscenă așa cum copiii au nevoie de povești cu zâne ca de o eliberare de forța opresivă a convențiilor." Înlocuiți cuvântul „obscen" cu „erotic" și veți avea o propoziție la fel de valabilă. Miller[21], într-un studiu important apărut în revista *Fontaine* în octombrie 1946, comentează astfel teza lui Ellis: „Aceasta este atitudinea, spune el, a unui om cultivat a cărui puritate și al cărui bun-simț au fost recunoscute unanim de critici eminenți. Desigur, fiind englez, Ellis a fost persecutat pentru opiniile și ideile sale legate de sexualitate... Începând cu secolul al XIX-lea, toți scriitorii englezi care au îndrăznit să trateze acest subiect cu onestitate și cu simț al realității au fost persecutați și umiliți..."

Ei bine, sigur că nu doar scriitorii englezi riscă tunetele și fulgerele cenzorilor... iar aceștia din urmă fac mai mult rău decât cred... căci a-l deturna pe om de la iubire, așa cum încearcă ei să o facă, înseamnă a-l îndruma în mod inevitabil către celălalt pol al pasiunilor noastre, adică moartea. Îl citez din nou pe Miller: „Pe măsură ce civilizația progresează – spune el –, războiul apare în mod evident drept cea mai bună formă de relaxare aflată la dispoziția omului obișnuit. Acesta poate să se dedice războiului după pofta inimii..." Să menționăm încă o dată – cum altfel? – legăturile strânse dintre moarte și dragoste, atât de bine analizate de Michel Leiris[22] în a sa *Miroir de la tauromachie* și atât de des studiate de alții, și să deplângem faptul că războiul e considerat în general ca fiind singura relaxare posibilă, în vreme ce există altele atât de firești și cu

mult mai satisfăcătoare. Dar, din moment ce sunt două elemente atât de apropiate, de ce să ne mai mirăm că războiul câștigă de partea sa o sumedenie de oameni? De altfel, războiul constituie o circumstanță extrem de favorabilă dezvoltării sadismului, care este, am mai spus-o, cel mai crunt dușman al erotismului; și mai cu seamă ultimul război[23], în timpul căruia s-a produs o revenire a sclaviei și a aservirii totale. Dar, pentru că l-am citat pe Miller de două ori, precizez că, la fel ca în cazul lui Sade, el nu poate fi considerat un autor erotic, chiar dacă anumite pasaje din opera sa merită acest titlu; de cele mai multe ori, s-ar apropia mai degrabă de literatura medicală, din pricina limbajului obscen pe care îl folosește. De altfel, Miller nu-și revendică apelativul de autor erotic controlat, ci mai curând titlul de scriitor obscen, folosind acest termen într-un sens foarte larg (obscenitatea înseamnă extaz, spune el); iar doamna Claude-Edmonde Magny, care se ocupă intens de scriitorii blestemați, vine și ne răspunde: „Înțelegeți prin aceasta că marchează efortul disperat al scriitorului de a ne comunica viziunea lui atunci când nu are la îndemână strategiile obișnuite ale literaturii.”

Să revenim la sensul mai răspândit al termenului și să constatăm că erotismul presupune o obscenitate ușor sublimată, dacă pot să mă exprim astfel... o obscenitate poetică... iar dozarea acestei obscenități este foarte greu de remarcat, căci nu putem forța cititorul să citească o carte așa cum ar trebui să fie citită. Înțelegem prin asta că, dacă cititorul vrea să pornească de la capitolul al XVII-lea, să revină la capitolul al III-lea și să treacă iar la capitolul al XII-lea, autorul nu are nici un cuvânt de spus. E ceva cu totul inacceptabil. Atunci când îți propui să scrii o carte erotică, trebuie mai întâi să accepți, ca pentru oricare altă carte, de altfel (dacă scoatem din ecuație cărțile de bucate sau cărțile de rugăciuni catolice), că cititorul o va citi așa cum e scrisă; în caz contrar, cititorul respectiv riscă să-și facă o idee total greșită despre caracterul cărții. Într-o carte erotică bună, există un crescendo, și totul trebuie să înceapă încetișor, ca nu cumva să-l apuci pe cititor de gât și să-i pari respingător din prima.

S-a întâmplat să pronunț cuvintele „carte de bucate”, însă cartea de bucate ne poate oferi un alt

exemplu: orice lucrare de acest tip, cu o intenție bine definită, cum ar fi cea a marelui Jules Gouffé[24], expune cu inteligență și pricepere rațiunile care fac ca felurile de mâncare dintr-un meniu să fie servite într-o anumită ordine... La fel se întâmplă și cu elementele eroticului. Sunt mereu aproape aceleași în esență și doar aranjarea lor dă valoarea cărții. Să luăm un exemplu simplu de tot, dintr-un alt domeniu: i-ar trece oare prin cap lui Delly să înceapă un capitol de roman în felul următor (voi încerca să improvizez un pic de Delly): „Paul de Bétoncreux[25] dansa cu Éliane, iar mustața fină a tânărului atingea ușor obrazul îmbujorat cu delicatețe de forfota de la bal”? Nu... Delly nu e nebună; va descrie mai întâi pregătirile dinainte de bal, rochia lui Éliane, sosirea lui Paul, felul în care dansează cu scorpia aceea de Mme de Montembreuil, care seamănă perfect cu o tigroaică și despre care bărbații vorbesc în șoaptă, și în fine întoarcerea lui la Éliane, a cărei inimă mai are puțin și-i sare din piept. Delly știe cu ce se mănâncă treburile astea; de altfel, nu sunt sigur – nu i-am citit toate cărțile – că merge atât de departe încât să descrie astfel de scene... dar folosesc numele ei ca un simbol. Da, literatura erotică are reguli bine definite, și n-aș vrea să scap ocazia de a menționa una dintre cele mai mari reușite ale genului: opera lui Nicolas Chorier[26], jurisconsult francez, care a scris, sub pseudonimul Luisa Sigea – o tânără spaniolă –, *Satire sotadique des arcanes de Vamour et de Vénus [Satira sotadică a arcanelor amorului și ale lui Venus];* cartea a apărut și sub numele de Meursius, cu titlul *Élégances de la langue latine (Eleganțe ale limbii latine)...* Motiv pentru care, în paranteză fie spus, Nicolas Chorier ar trebui să fie numit maestrul falsei traduceri, gen lăudabil, după părerea mea. Nu găsesc altceva mai nimerit pentru a vă descrie stilul lui Nicolas Chorier decât să vă citesc... nu un fragment din *Arcanes,* căci sunt puțin timid și roșesc ușor, ci comentariul lui Forberg din *Manualul* său (pe care l-am citat deja):

„Nu știi ce să admiri mai mult la această carte: ori eleganța stilului mereu cizelat și căutat, deși lipsit de afectare, ori veselia și grația badinajului, ori aceste paiete strălucitoare de erudiție latină, ori această elocuție abundentă și copioasă, ornată ca pietrele prețioase, ori

alegerea fină și luminoasă a cuvintelor, a frazelor cu parfum antic, ori arta supremă cu care autorul a știut să producă nenumărate variațiuni pe o singură temă."

Dacă stau și mă gândesc mai bine, vă voi da totuși un pasaj din dialogul șase, pentru a vă arata la ce nivel de candoare poate ajunge un jurisconsult francez... E o suită de reflecții asupra dificultăților corpului în timpul plăcerilor amorului:

„Există multe figuri pe care nu le putem pune în aplicare, chiar dacă articulațiile și coapsele celor care se unesc întru misterele lui Venus ar fi flexibile dincolo de orice închipuire. Tot meditând și reflectând, ne vin în minte multe idei cu neputință de îndeplinit. Așa cum nimic nu e inaccesibil pentru dorințele unei voințe impetuoase, tot așa nimic nu e prea greu pentru o imaginație neastâmpărată și desfrânată. Se strecoară acolo unde poftește, pe oriunde încearcă să intre; ar găsi o câmpie acolo unde simt prăpăstii; dar corpului nu-i este la fel de ușor să se supună la tot ceea ce pune la cale mintea, fie ea bună sau rea."

Sunteți dezamăgiți de acest citat, sunt convins, dar castitatea mea bine-cunoscută îmi interzice să vă dau alte exemple... și cred că e cam singurul care poate fi citit în fața unei audiențe decente și nepregătite. Să ne mulțumim deci cu atât și să mergem mai departe. Literatura erotică trebuie mai întâi să joace un rol educativ și stimulator; mai poate îndeplini și funcția de paliativ: unui căpitan de meharişti care s-ar rătăci în deșert fără nici o urmă de Antinea[27], la orizont și care ar poseda o bibliotecă serioasă de literatură erotică i s-ar părea cu siguranță că timpul trece mai ușor decât dacă ar fi fost lăsat singur sau între patru ochi cu operele complete ale lui Henri Bordeaux[28]. Dar acesta este un exemplu evident, restrâns și banal, literatura erotică fiind o sursă de venituri fructuoase pentru toți tinerii pictori și desenatori talentați care pot, ilustrând clasicii genului, să câștige și bani, și reputație. Din punct de vedere național, literatura erotică e unul dintre cei mai nimeriți factori de repopulare pe care ni i-am putea închipui. Să-l citățm pe Guillaume Apollinaire, din *Isprăvile unui tânăr Don Juan* – acesta din urmă, după ce i-a făcut un copil servitoarei Ursule, altul surorii sale Élise și încă unul mătușii Marguerite, trage următoarea concluzie: „În

aceeași zi, am fost nașul micuțului Roger al lui Ursule, al micuței Louise a lui Élise și al micuței Anna a mătușii mele, cu toții copii ai aceluiași tată, lucru pe care nu-l vor ști niciodată. Sper că o să mai am și alții, îndeplinind prin aceasta o îndatorire patriotică, aceea de a spori populația țării mele." Cu aceste minunate cuvinte se încheie cartea. Din punctul de vedere al viitorului, literatura erotică, împingându-i pe bărbat și pe femeie către amoruri multiple, nu face decât să pregătească drumul pentru niște măsuri pe care va trebui să le adoptăm într-o bună zi, poligamia obligatorie, de exemplu, și nu mă opun poliandriei, fiți fără grijă... nu ni se dă prea des ocazia de a ne odihni. Dar să remarcăm în treacăt faptul că autorii feminini de opere valabile în acest domeniu sunt foarte rari, ca să nu spunem inexistenți – e un gol care se cere umplut. Mi se va obiecta: Dar Sapho și Bilitis[29]? Numai că ele operau într-un domeniu limitat... iar a doua, pe cinstea mea... e și ea tradusă din greacă în maniera Luisei Sigea. Cum se face că nu există nici o scriitoare care să încerce să-și răzbune surorile pentru tratamentele uneori destul de dure la care le supun autorii masculini ai genului? Dar aceasta este o paranteză care ne-ar duce prea departe, iar eu trebuie să mă limitez la a pune întrebarea și a încuraja în același timp voluntarii... Erotismul romanelor feminine rămâne foarte nuanțat, uneori foarte freudian, ca în *Reflections in a Golden Eye* de Carson McCullers[30], și nici o femeie n-a îndrăznit vreodată să abuzeze în scris de bărbați așa cum și-o permit ei când vine vorba de ele. La ora la care dragile noastre partenere au primit dreptul de vot, a venit vremea, cred, să se elibereze și în această privință.

Utilitatea literaturii erotice mi se pare astfel bine stabilită și cred că a venit momentul să desfac tot ce-am făcut până aici și să o iau de la zero; și asta pentru un motiv foarte simplu. Și anume că, în ciuda definițiilor pe care am încercat să le formulez, fie ele etimologice, teleologice, convenționale sau de alt tip, în ciuda argumentelor aduse în sprijinul acestor definiții și al probelor secundare ale existenței ei pe care le putem deduce din faptul că are dușmani, trebuie să ajung la punctul ultim și capital al acestei conferințe. Admițând că un cuvânt atât de impresionant poate fi aplicat

studiului meu lipsit de pudoare, trebuie, cu toată părerea de rău, să mă înarmez cu circumlocuțiuni și perifraze pentru a nu vă expune prea brutal adevărul ultim... Voi mai aștepta așadar încă puțin și, ca să treacă timpul, vă voi citi câteva rânduri din Theodore Schroeder[31]... alese cu șiretlic și strengărie, și ca să vă apropii fără durere de o concluzie dezamăgitoare.

Theodore Schroeder și-a dedicat viața – ne spune Henry Miller în articolul din care am luat acest citat – luptei pentru libertatea expresiei. Așadar, Theodore afirmă următoarele:

„Nu putem găsi obscenitatea în nici o carte... în nici un tablou... ea nu e decât o calitate a minții celui care citește sau a celui care privește... Nu există nici un argument pentru suprimarea literaturii obscene care, prin intermediul unor implicații inevitabile, să nu justifice și să nu fi justificat deja toate celelalte limitări impuse libertății spiritului."

Iar Miller adaugă: „După ani de luptă împotriva mironosițelor, a bigoților și a altor psihopați care decid ce trebuie și ce nu trebuie să citim, Theodore Schroeder e de părere că «nu calitatea intrinsecă a cărții contează (atunci când spunem că e obscenă), ci influența sa ipotetică asupra unei persoane ipotetice care, într-un moment problematic din viitor, poate, ipotetic vorbind, să citească această carte.»" Citând un pastor din secolul al XlX-lea, adaugă: „Obscenitatea există doar în mintea celor care o descoperă și care îi acuză pe alții de așa ceva."

„Oamenii – adaugă dr. Ernest Jones[32] – asupra cărora diferitele tentații exercită în secret o anumită atracție se străduiesc să-i ferească pe ceilalți de ele; de fapt, sub pretextul că îi apără pe ceilalți, se apără ei înșiși, pentru că, în sufletul lor, se tem de propria lor slăbiciune."

Poate că v-ați dat seama deja unde vreau să ajung. V-aș mai aminti că e periculos să credem că o carte poate influența un cititor... Dacă așa ar sta lucrurile, atunci nu ar trebui să mai trăiască nimeni pe pământ de când cu povestea primei crime... Iată că formulez, în sfârșit, evidența la care am ajuns împreună: *și anume că nu există literatură erotică.* Sau, mai exact, că orice literatură poate fi considerată erotică, fiindcă tot ceea ce

tocmai s-a spus poate fi păstrat dacă înlocuim „obscen” cu „erotic”... lucru care s-a întâmplat deja mai înainte. Mereu aceeași alternativă: ori înțelegem ce citim și aveam deja sensul în noi; ori nu înțelegem, și atunci care-i problema? Să pretinzi că o carte ne poate trezi dorința de a face lucrurile pe care le citim în ea înseamnă să te pronunți împotriva adevărului; căci, dacă vrem să ne referim la perioada în care au fost inventate toate aceste obiceiuri plăcute ale erotologiei, trebuie să recunoaștem că a fost totuși cineva care a avut primul ideea, și asta fără vreun manual... Din câte știu eu, omul a apărut înaintea cărții.

Să recunoaștem și faptul că un bărbat și o femeie născuți pe insule pustii, fără contact cu civilizația și condiționați ca oricare alții, puși apoi în legătură unul cu celălalt, în continuare la adăpost de intervenții exterioare, nu vor întârzia, fără îndoială, să afle o sumedenie de lucruri... experiența e ușor de acumulat.

Ei da, acesta este adevărul... literatura erotică nu există decât în mintea erotomanului; și nu am putea pretinde că descrierea, să spunem, a unui copac sau a unei case e mai puțin erotică decât cea a unui cuplu de îndrăgostiți pricepuți. Totul e să afli care e starea de spirit a cititorului... Octave Mirbeau, în *Jurnalul unei cameriste,* spune povestea unui domn bătrân pe care orice pantof de damă îl scotea de tot din minți... Ce-ar fi spus bătrânul domn privind paginile de publicitate de la Argence sau Perugia? Și ce? Trebuie să condamnăm Argence sau Perugia? Sau, fără să mergem până într-acolo, putem susține că Argence, Perugia și agenții publicitari sunt niște autori erotici?

Totuși, cred că se poate, într-adevăr, una ca asta... De aceea problema utilității literaturii erotice se reduce de fapt la cea a utilității oricărei literaturi... Ceea ce mă depășește... și voi apela, în loc de concluzie, la deliciosul Froberg pentru a încheia această expunere dezordonată:

„Când sunt puse pe masă – spune el –, vinurile îl ațâță pe bețiv și-l lasă rece pe cel care nu bea; tot așa, aceste lecturi încălzesc, poate, o imaginație depravată. Dar nu lasă nici o impresie asupra unei minți caste și temperate.

O minte ce aparține, fără urmă de îndoială, tuturor persoanelor aici de față, inclusiv conferențiarului.

Libertate[33]

Pe pragul casei tale
Pe pardoseala lustruită
Pe capacul pianului
Scriu numele tău

Pe prima treaptă
Pe a doua și pe celelalte
Pe ușa ta de-acasă
Scriu numele tău

Pe pereții camerei noastre
Pe tapetul viperin
Pe șemineul de cenușă
Scriu numele tău

Pe pernă pe așternuturi
Pe salteaua de lână
Pe traversina îngălbenită
Scriu numele tău

Pe chipul tău încordat
Pe nările tale deschise
Pe fiecare sân țuguiat
Scriu numele tău

Pe pântecul tău ca un scut
Pe coapsele desfăcute
Pe misterul tău alunecos
Scriu numele tău

Am venit în toiul nopții
Ca să mâzgălesc toate astea
Am venit pentru numele tău
Ca să-l scriu
Cu spermă.

III

În timpul congresului

Trebuie s-o spunem, doamnelor și domnilor,
Pielea mădularului se uzează și ea.
Se pot, desigur, face teste
E ABC-ul oricărei științe experimentale.

Într-o pizdă din piele de calcan
Te rănești de la primul du-te-vino
Aspectul plăgii e granular
Iar sângele se usucă destul de repede
Luând aspectul peltelei de coacăze

Mai dai, din păcate sunt cam rare,
Peste fufe fără rușine cărora
Li s-a grefat, de-a latul, o lamă de ras
Când intri-n ea, ai una singură
Când ieși din ea, tot una ai
Numai că-i tăiată în două

Unele mai au
Vagine orizontale, roșii de tot
Din plin împodobite cu dinți
Se-nchid la loc peste râturi cu o horcăială
Şi niciodată vreun englez nu le-a văzut vărsând
Căci englezii au simțul onoarei.

Pliniu de Cal și Pisicuț cel Bătrân povestesc
Că au existat unele atât de-ngrozitoare la vedere
Încât oamenii au rămas cu gura căscată în mijlocul străzii
Firește, nu le putem descrie în detaliu
Căci numeroasele documente legate de acest subiect
Au făcut deliciul termitelor,
Al hunilor, al FFI-știlor[34], și-al altor rozătoare.

Dar se știe că-năuntru, ca-n anumite chei,
O tijă lungă de os bine ascuțită
Te penetra până-n meat
Cu un zgomot scrâșnit
Pe dinafară pielea se-nverzea grăbit

Altele sug ca niște caracatițe
Şi preschimbă obiectul roșu-aprins

Într-o vânătă monstruoasă
Invizibilă-n lumina neagră
Așa încât în plin soare
Cazi în genunchi în fața ei
Dar nu poți s-o iei în gură.

În fine, altele, nefericite,
Ioana d'Arc, Sfânta Tereza,
Passionaria și ducesa de Windsor
S-au născut cu pizda subdivizată
Într-o infinitate de găuri mici mici mici.

7 iunie 1947

IV

Limbistele

Limbistelor, aveți dreptate
Dreptate să ciopârțiți sexe sculate
ca gâturile de găină întinse spre grâu
dreptate să scuipați sperma acră și lipicioasă
dreptate să respingeți spintecarea brutală
noi chiar nu vă iubim

Noi n-avem nevoie de voi, limbistelor
sexele noastre vor rămâne sătule și moarte-n fața voastră
sexe moi, mai pline de dispreț
decât oglinzile care vă privesc
totuși ne-ar plăcea din când în când să ne-adăpăm
din laptele proaspăt al smochinelor voastre despicate
să rontăim între dinți sânii voștri cu vârfuri întunecate
să dăm la o parte cotloanele voastre
de umbră cu mâinile noastre catifelate
și să ne-adăpostim limba în căușul vaginelor voastre
mai frumoase căci n-au cunoscut tăișul plugului răscolitor
degetul acoperit plin de spermă și sânge

V

Marșul castravetelui

Luasem un castravete așa de arătos
Grăsan și lung, în pârg
Şi mă-ntorceam făr' deponos
De la Sculeni din târg

Pen'că mă-nnădușeam pe drum
În cârcă-aveam un coș
M-oprii să halesc ceva bun
Sub plop la umbră jos

Desfac puținele poveri
Cuțitul și cu pâinea
Slănina ce-o aveam de ieri
Nu era ea foarte gigea.

La naiba, zic, de-a mea stăpână
N-ar fi atâta de calică
N-am nici un fleac de pus în gură
Într-o boccea ca asta mică

Numa ce-am ridicat degrabă
Capacu' la drăcie
Şi mi-a și curs deodată
Scuipatu' pe bărbie

Cre' c-arătam a vreun sticlete
Cu cuțitu' meu lat
Pen'că la văzul armei al meu castravete
Se și-apucase de văitat

Drept să vă spun, era haios
Să văd cum plânge animalu'
Pân' ce-auzii un glas sfios
Că-mi cere-acu amanu'

Frumoasa mea, fiți simțitoare
Şi nu mă-njunghiați
Că scrie-n Biblia cea mare
Să nu-i omori pe-apropiați

Nu mint, să fii un castravete gros

E-un foarte crud soroc
Nimica nu-i pe lumea ast' mai nemilos
Şi mai făr' de noroc

Ne dăm duhu-n farfurie
În bucățele ciopârțiți
Cu sare și piper, ce nebunie
Pentr-un burtan de mangosiți

Drama-i din pricina culorii verzi
Ce sângele poa' să ți-l fiarbă
Nu e normal, te derutezi
Şi forța-ți pierzi degrabă

Pe bune, sorții-s plini de nazuri
De ne-au făcut așa de verzi
Ştiu eu pe unii de prin șlițuri
Cu-o viață de cai breji

Deși-s destul de pricăjiți
Şi nu-s nici grei ba chiar nici grași
Iar la salivă-s cam zgârciți
Slăbuți și-un pic golași

Şi-ascund curu-n stufărie
Şi-și bagă nasu' unde nu-i lumină
Pentru ei munca nu-i temelie
Numa' un pic, pe lună plină

Dar tocmai p-ăia îi alintă
Cu vorbe ușurele
Mi ți-i răsfață și-i agită
Le dau în bot bezele

Îi mângâie fără oprire
Ca să se-ntărească
Şi le fac băi de-ntinerire
Tot mai tari să crească

Dacă se-opun sunt dezmierdați
Şi mângâiați cu foc
Pân' ce-s cu vinetele frați
De-s tari și roșii foc

Iar când ajung taman în formă
În găuri iar îi bagă
Şi-n vajnici ulmi ei se transformă
Cu tot mai multă vlagă

În timp ce bătucesc pământu'
Făcând deranj în jur
Purceii scuipă unde bate vântu'
Deși tu le-ai suflat în cur

Credeți probabil că-s pedepsiți
Loviți cu peria de dinți
Că sunt mâncați sau ciomăgiți?
Astea-s doar false suferinti!

Dar noi, mai verzi decât copacii
Şi-atâta de frumoși
Nu-nduioșăm pe nimeni, vai, săracii
Crestați adânc de bisturiul unor nemiloși!

Cum l-ascultam pe castravete
Eu m-am cam înmuiat
Ce soartă neagră, măi băiete,
Ti-ar fi mai bine înecat

Cum nu era pic de-apă pe câmpie
Mi-am ridicat juponul
Şi l-am băgat pe individ la magazie
Ce bine mai era, lăudat fie Domnul!

L-am scos de-acolo ca să nu-și dea duhul
Şi să-l recompensez
Şi-am început iar să frec untul
Așa, ca să-l distrez

După un ceas, chiar potolită
La fel și domnul castravete
Vino la mine să te pup
I-am spus eu mulțumită

Când l-am văzut nu mi-a fost teamă
C-o să-l mâncăm diseară

Nuanța ce-o avea se cheamă
Roz-roșie-homară

Asta-i povestea unui castravete arătos
Grăsan și lung, în pârg
Ce-l adusei făr' de ponos
De la Sculeni din târg.

VI

Misa în Ioan Minor

de J.S. Bachic

PRIETENI eu vreau acum să ejaculez
Tot slobozul ăl vechi pe care-l păstrez
În magazia alor mele coaie
Simt cum mădularul nu mi se mai îndoaie
Nu mai e timp să scapi făr' s-o-ncasezi
Mascul, femelă, măgar sau oaie
În seara asta fut de nu te vezi

CHIAR în biserică ce chef aș mai avea
Să-i fut în cur nițel pe de-alde mucea
Negre sutane să luăm pe noi
La fel se-agită negrul coi
Cum stă-n arțar nervoasă mingea
Pe sub jiletcă suntem goi
Trece-o frumoasă păr șuvoi

SĂ SCOATEM din teacă măciuca viorie
Care nechează ca-ntr-o herghelie
Rupându-și hamul îmi rupe cusătura
Eu trag în sus șortul negru ca mura
Frumoasa-mi linge cariciul chiar mie
Ațâță focul aprig cu gura
Cu-o limbă curată și rozalie

IA UITE cum croncăne corbul
Ia uite cum scuipă motorul
Iar dascălii s-au pus deja pe mugit
Acum am intrat și-acum am ieșit
Şi-mi vărs peste tot acru siropul
Din degetul meu din burtă țâșnit
În vasul cu-aghiazmă din ditai pizdocul

NICI bine nu mi s-a scuipat slobozul pe sicriu
Că mi s-a și pleoștit țepoiul vinețiu
Dar preafrumoasa mea știe o mie de trucuri
Şi-ntoarce spre mine cel mai blajin dintre cururi
Cur de hurie cur păsăriu
Ce mi se-oferă roz-pal și fără ocoluri
Şi-n care m-arunc ca din țeavă zglobiu

DREPT ca săgeata ce merge la țintă

Ca protestantul din cartea cea sfântă
De fericire carasul mi se-nfioară
Şi de durere frumoasa mea râde-ntr-o doară
Cur – arcuire perfectă ce-alintă
Mai tare ca fundul de calfă poștală
Te umplu cu spermă ca pe-o plăcintă

EA scăpă din strânsoare dând din coapse
Se aplecă și se-ntoarse
Spre bastonașul meu sfrijit
De pizdulice cam scârbit
Ea are ochi mari luciri albastre
Şi-mi suge talismanul cel iubit
Vai, ce MIRACOL! DINŢI ALBI CA NIŞTE ASTRE!

APOTEOZA izbucnește întreit
Un cardinal roșcat și îngrijit
Le-o trage pe la spate copiilor din cor
Ce cântă fals cu mare-amor
Frecându-și-o-ntr-o roșie absorbit
Popa-și dă drumul – ce învingător...
. . . . . .
Un spectacol de COLGATE oferit!

VII

Drapulea

Fragmente din
Jurnalul lui David Benson

I

Mă aflam de-aproape o oră în castelul contelui Drapulea și deja aspectul sinistru al acestui loc făcea să nască în sufletul meu cele mai sumbre presimțiri.

Locuința contelui se înălța într-una dintre cele mai sălbatice regiuni ale marii păduri din Transilvania, care-și aruncă în luptă împotriva primelor lanțuri muntoase ale Carpaților hoardele întunecate de pini mari de Austria și de zade cu fruntea plină de dispreț. Castelul, așezat pe o creastă stâncoasă, domina o râpă adâncă, prin care trecea vuind un torent înspumat.

Contele rugase biroul de avocatură care mă angajase la Londra să-l delege pe unul dintre reprezentanții săi pentru a pune în ordine, scria el, anumite documente importante. Aveam în portofel copia răspunsului care-mi servea drept recomandare, iar această foicică albă era singurul lucru care putea, în acele condiții, să-mi risipească oarecum angoasa.

Într-adevăr, de o oră, de când trecusem pragul austerei clădiri de piatră gri, nici un suflet nu se ivise în câmpul meu vizual. Doar câțiva lilieci se roteau ciudat în aer, umplând tăcerea apăsătoare cu țipetele lor ascuțite, iar amintirea biroului meu mare și lambrisat din Londra era de-ajuns pentru a-mi reda încrederea în mine.

Străbătând, una după alta, sălile pustii, am descoperit până la urmă, ascunsă în spatele unui turnuleț pătrat care se ridica spre nord, o cameră în care mugea un foc de bușteni. Un bilet, pus pe-o masă, lângă o cină copioasă, mă informa că proprietarul, plecat la vânătoare de două zile, își cere scuze că mă primește într-un mod atât de necuviincios, mă ruga să mă fac cât mai comod cu putință până când avea el să se întoarcă.

Ciudat lucru, dar partea misterioasă a afacerii nu mi-a sporit panica, dimpotrivă, chiar a risipit-o; și am cinat cu plăcere.

Apoi, dezbrăcându-mă de tot – era o căldură sufocantă –, m-am întins în fața focului, pe o imensă piele de urs negru, care încă păstra un ușor parfum de fiară – asta din cauza metodelor rudimentare folosite

pentru conservarea sa de către muntenii din partea locului.

II

Am fost trezit din toropeala mea de o senzație de sufocare și de o alta cu totul necunoscută. Trecutul meu de celibatar cuminte nu mă pregătise câtuși de puțin pentru o asemenea experiență; dar, în timp ce o greutate care mi se păru considerabilă îmi apăsa pe piept, aveam impresia că sexul meu întreg se afla cufundat într-o cavernă caldă și deosebit de mobilă și că, în urma acestei excitații cu totul noi pentru el, avea o forță sporită și un volum absolut nefiresc. Redevenind încet-încet conștient, mi-am dat seama că nasul și gura mea erau tamponate de un puf elastic; un miros aparte, ușor amețitor, îmi umplea nările, și, ridicând mâinile, am dat peste două globuri netede și mătăsoase care au început să fremete la atingerea mea, îndepărtându-se puțin; la care eu, simțind o anumită umiditate pe buza de sus, am lins această umiditate, iar limba a pătruns într-o fantă cărnoasă și fierbinte care-a intrat atunci într-o lungă serie de contracții. Trăgeam în mine siropul suculent care-mi curgea acum în gură și mi-am dat seama că cineva stătea întins peste mine cu tot corpul său, cu capul de-a-ndoaselea, molfăindu-mi membrul în timp ce-i întorceam, la capătul celălalt, gestul; eu, David Benson, tocmai pășteam organul unei creaturi, și asta îmi provoca o plăcere nemaipomenită.

Această constatare mă izbi atât de puternic, încât, cuprins de-o emoție violentă, am dat drumul unei mari cantități de spermă, înghițită pe dată. În același timp, coapsele care-mi strângeau capul s-au încordat; mă străduiam din răsputeri, băgând și scoțând limba cât mai repede cu putință, și absorbeam tot ce puteam extrage din caliciul exasperat care dansa deasupra gurii mele. Mâinile se mișcau și ele, străbătând de sus în jos dunga parfumată în care nasul meu căuta o aromă afrodiziacă; degetele pătrundeau din când în când într-o altă gaură, mai greu de penetrat.

— Sunt pierdut, m-am gândit. Contele e un vampir, iar persoana asta se află în slujba lui. Şi uite-așa o să devin eu însumi vampir...

Atunci, creatura își împinse și mai mult fundul în nasul meu și simții cum o umflătură păroasă și întărită îmi lua cu asalt bărbia. Pipăind obiectul, mi-am dat seama că se prelungea printr-un membru țeapăn și umflat care se străduia să se bage în gura mea.

— Visez... m-am gândit. Cele două sexe nu puteau fi reunite într-o singură persoană.

Și, cum trebuie să profiți de vise ca să-ți îmbogățești experiența, am supt membrul acela cât de bine m-am priceput, aducându-mi limba spre cerul gurii pentru a o face să străbată șanțul care împărțea glandul în două, căci voiam să duc până la capăt aceste cercetări topografice. Activitatea vampirului continua în jurul pântecului meu și, nu știu cum, ajutat de o îndoire pe care probabil că o efectuasem fără să-mi dau seama, îmi lingea marginile dosului cu o limbă ascuțită și mobilă ca un cap de șarpe. Membrul meu moleșit își recăpăta forțele în urma acestui contact.

O ultimă alungire a tijei pe care-o sugeam lacom îmi semnală o schimbare bruscă și mă trezii cu gura plină de cinci până la șase rafale dintr-o spermă savuroasă al cărei gust de leșie lăsă repede locul unei arome discrete de trufă. Înainte s-apuc să înghit totul, vampirul făcu o întoarcere rapidă, iar gura lui se lipi de a mea, scormonindu-mi gingiile și gâtlejul pentru a recupera cele câteva filamente care mai rămăseseră. În acest timp, sexul meu invada o pâlnie fierbinte și catifelată, iar o mână ușoară, ajunsă la intrarea anusului meu, introducea un falus încă timid, dar care se întări din smucitură în smucitură, înnebunindu-mă cu emoții dintre cele mai vii și mai neașteptate.

Căutând să-mi recapăt cunoștința, am avut timp să mă gândesc că, desigur, era un vis, de vreme ce vaginul care, cu numai o clipă înainte, se deschidea între anus și testicule, se găsea acum deasupra mădularului, iar eu continuam să profit de acest lucru. Bestia îmi străbătea fața cu limbi rapide și fugitive, pe lângă ochi, urechi și tâmple, locuri pe care nu mi le-aș fi închipuit niciodată atât de sensibile. Îmi doream să pot vedea această creatură, dar licăririle palide ale focului de-abia mă lăsau să disting o parte a umbrei sale care se decupa în *contre-jour* pe roșeața stinsă a vetrei.

Aceste cugetări au fost însă oprite de un nou val de juisare care mă cuprinse și-am săgetat atunci un fluviu de licoare în străfundul menghinei care-mi strângea membrul, în timp ce simțeam cum se răspândește în adâncul măruntaielor licoarea sucubului meu. Crispându-mi mâinile pe niște sâni atât de ascuțiți și tari, încât simțeam cum mameloanele îmi sfredelesc carnea, mi-am pierdut cunoștința, epuizat de impresii atât de teribile și de puternice.

. . . . . .

Jurnalul lui David Benson se oprea aici. Aceste câteva file au fost descoperite lângă trupul său, în împrejurimile castelului părăsit din Radzganyi, în Ungaria. David Benson fusese parțial devorat de fiare feroce care, lucru de mirare, îi atacaseră vintrele, rontăite de-a dreptul, și-i acoperiseră fața de excremente și urină.

Scrierile pornografice adună într-un singur volum texte scrise de Boris Vian între 1947 şi 1958, de la conferinţa savant intitulată „Utilitatea unei literaturi erotice”, dar şarmant desfăşurată (Marchizule de Sade, să te ţii bine!), până la câteva mici capodopere poetice, neruşinate şi teribil de amuzante.

Odată cu *Scrierile pornografice,* facem cunoştinţă cu încă un Boris Vian, care, în afară de faptul că este unul dintre cei mai importanţi scriitori francezi ai secolului XX, a mai fost şi trompetist, cronicar muzical, Bison Ravi, traducător, inginer, actor şi, iată, un dulce pornograf.

virtual-project.eu

Scrierile pornografice adună într-un singur volum texte scrise de Boris Vian între 1947 şi 1958, de la conferinţa savant intitulată „Utilitatea unei li- teraturi erotice", dar şarmant desfăşurată (Marchizule de Sade, să te ţii bine!), până la câteva mici capodopere poetice, nerușinate şi teribil de amuzante.

Odată cu *Scrierile pornografice*, facem cunoştinţă cu încă un Boris Vian, care, în afară de faptul că este unul dintre cei mai importanţi scriitori francezi ai secolului XX, a mai fost şi trompetist, cronicar muzical, Bison Ravi, traducător, inginer, actor şi, iată, un dulce pornograf.

RADIO GUERRILLA
ELIBERADIO

EDITURA ART

www.editura-art.ro
ISBN 978-973-124-685-7
9 789731 246857

{1} Anunțată sub titlul „Necesitatea unui erotism literar”, conferința a fost ținută pe 14 iunie 1948, la Clubul Saint-James din Paris.

{2} Claude-Edmonde Magny, pseudonimul lui Edmonde Vinel (1913-1966), eseistă, cunoscută mai ales pentru articolele sale despre Huxley, Bataille, Sartre, Joyce, Malraux etc., publicate în presa literară a vremii.

{3} În original, *Récollets,* călugări aparținând ordinului franciscan; numele lor vine din lat. *recollecti* – „cei reculeși".

{4} Jean Paulhan (1884-1968), scriitor, critic și editor, director al *Nouvelle Revue Française* (NRF) între 1925 și 1940, respectiv 1953 și 1968.

{5} Friedrich Karl Forberg (1770-1848), filosof și filolog german, conservator al bibliotecii aulice din Coburg, unde a scos la iveală, printre altele, manuscrisul *Hermaphroditus,* interzis în timpul Renașterii din pricina caracterului său erotic.

{6} Celebra „haină verde” este îmbrăcată de membrii Academiei Franceze în timpul ședințelor festive.

{7} Émile Henriot (1889-1961), poet, romancier, eseist și critic literar, ales membru al Academiei în 1946.

{8} Raymond Queneau (1903-1976), romancier, poet, dramaturg, cofondator al grupării literare OuLiPo.

{9} Erskine Caldwell (1903-1987), autor american, cunoscut mai ales pentru luările sale de poziție în ceea ce privește sărăcia, rasismul și problemele sociale din Sud.

{10} Tipografi francezi.

{11} Contesa de Ségur (1799-1874), autoare franceză de origine rusă, cunoscută mai ales pentru cărțile sale pentru copii.

{12} Delly, pseudonimul a doi frați, Jeanne-Marie și Frédéric Pétitjéan de la Rosière, care au publicat numeroase romane de dragoste extrem de populare între anii 1910 și 1950.

{13} Max du Veuzit, pseudonimul lui Alphonsine Zéphirine Vavasseur (1876-1952), scriitoare franceză, autoare a unei serii de romane sentimentale de succes, supranumite „romane de gară”.

{14} Gabriel Farnay, autor francez minor, popular în *la Belle Époque.*

{15} Daniel Parker (1781-1844), lider al Bisericii Primitive Baptiste din sudul Statelor Unite.

{16} Boris Vian a scris într-adevăr – ce lapsus încântător – „les Onze mille vierges”. Aici era vorba, bineînțeles, de celebra lucrare plină de umor a lui Guillaume Apollinaire, intitulată *Les Onze mille verges [Cele unsprezece mii de vergi-ne-bune*] (n. ed.).

{17} Colette (1873-1954), romancieră franceză, membră a Academiei Goncourt.

{18} Pierre Louÿs (1870-1925), poet și romancier francez, amic cu Gide, Wilde, Debussy, autor al unei literaturi impregnate de teme antice, cu nenumărate personaje lesbiene.

{19} *Les aventures du roi Pausole* [*Aventurile regelui Pausole*], roman scris în 1901 de Pierre Louÿs.

{20} Havelock Ellis (1859-1939), fizician și psiholog britanic, coautorul primului manual despre homosexualitatea din Anglia și autorul unor lucrări dedicate studiului diverselor practici sexuale. El a introdus noțiunile de narcisism și autoerotism, preluate mai apoi de Freud.

{21} Henry Miller (1891-1980), scriitor american, unul dintre marii autori de literatură erotică ai secolului XX.

{22} Michel Leiris (1901-1990), scriitor, etnolog și critic de artă francez.

{23} Al Doilea Război Mondial.

{24} Jules Gouffé (1807-1877), celebru bucătar și patiser francez, supranumit „apostolul bucătăriei decorative”.

{25} În traducere liberă, Paul de Betonscobit.

{26} Nicolas Chorier (1612-1692), avocat, istoric și scriitor francez, autorul mai multor tratate istorice și al *Academiei femeilor* (apărut inițial sub forma unui manuscris latin cu titlul *Aloisiæ Sigeæ, Toletanæ, Satyra sotadica de arcanis amoris et Veneris. Aloisia hispanice scripsit, latinitate donavit Joannes Meursius* V.C.), text devenit foarte popular în mediile libertine din secolul al XVIII-lea.

{27} Regina Antinea, nepoata lui Neptun și a lui Clito, personaj al romanului *Atlantida* de Pierre Benoît, a cărui acțiune se petrece în deșertul Saharei.

{28} Henri Bordeaux (1870-1963), avocat, romancier și eseist francez.

{29} Personaj fictiv, inventat de Pierre Louÿs, autorul unei pretinse traduceri a operei lui Bilitis (*Les Chansons de Bilitis,* 1894). Potrivit lui Louÿs, ea ar fi fost o poetă antică, rivală a lui Sapho.

{30} Carson McCullers (1917-1967), scriitoare americană, prietenă apropiată a lui Truman Capote și Tennessee Williams.

{31} Theodore Schroeder (1864-1953), autor american controversat, unul dintre primii care a pus sub semnul întrebării libertatea de expresie din Statele Unite. Printre volumele sale, se numără *Obscene Literature and Constitutional Law* și *Phallic Worship to a Secularized Sex.*

{32} Alfred Ernest Jones (1879-1958), neurolog și psihanalist britanic, biograful oficial al lui Freud.

{33} Pastișă a poemului cu același nume, scris de Paul Éluard în 1942 și devenit un adevărat imn al Rezistenței franceze în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. *Libertatea* lui Vian a circulat într-un cerc restrâns de prieteni, fiindu-i dedicat lui Claude Léon, fost membru al Rezistenței, pe care-l încerca emoția de fiecare dată când auzea poemul lui Éluard.

{34} *Forces françaises de l'intérieur* (FFI) este numele dat în 1944 ansamblului grupărilor militare ale Rezistenței franceze care se constituiseră pe teritoriul Franței ocupate.

Table of Contents

I.
Utilitatea unei literaturi erotice
Libertate
III
În timpul congresului
IV
Limbistele
V
Marșul castravetelui
VI
Misa în Ioan Minor
de J.S. Bachic
VII
Drapulea
    I
    II

Table of Contents

I. 4
Utilitatea unei literaturi erotice 4
Libertate 24
III 26
În timpul congresului 26
IV 29
Limbistele 29
V 31
Marșul castravetelui 31
VI 36
Misa în Ioan Minor 36
de J.S. Bachic 36
VII 39
Drapulea 39
I 40
II 41